

[Forsvarsministeren.]

ninger i forbindelse med lovforslag, der fremsættes, men jeg kan ikke se, at den begrundelse, som det ærede medlem gav for at få de oplysninger, som han ønskede, gør dette påkrævet for at kunne tage stilling til, hvorvidt 1934-lovens beføjelser bør udvides. Der vil, hvis denne udvidelse af beføjelserne i 1934-loven bliver gennemført, ikke kunne foretages nogen ekspropriation, som ikke har flertallet bag sig her i salen, og det forekommer mig, at der deri er al den garanti, som er fornøden for, at loven ikke på nogen måde kan misbruges.

Men bortset fra det ærede medlem hr. Søren Olesens betragtninger var det for mig en virkelig oplevelse — og jeg går ud fra, at det også har været det for andre medlemmer — at lytte til den tale, der blev holdt af det kommunistiske partis ordfører, at se, at den frejdighed, hvormed man fra kommunistisk side følger parolen om at modarbejde enhver bestræbelse for at få organiseret i Vesteuropa et forsvar, som er af værdi, kan give sig så interessante udslag som her i dag, hvor den kommunistiske ordfører dirrer af bekymring over en ekspropriationslov. Såvidt jeg ved, er der ingen smalle steder i de områder, hvor kommunisterne har noget at skulle have sagt, med hensyn til anvendelse af ekspropriationsparagraffer for at få fremmet militære øjemed. Man er jo forøvrigt heller ikke betænkelig ved at bruge ekspropriationsbestemmelser på andre områder. Medens det ærede medlem hr. Fuglsang holdt sin bombastiske tale, hvor han foregav bekymring for landbruget og det danske erhvervsliv, kunne jeg derfor ikke undgå — og det er vel sandsynligt, at det er gået andre ærede medlemmer på samme måde — at mindes det lille vers: Når krokodillen ynksomst græder, den allersnarest folk opæder.

Men for at vende mig fra det mere fornøjelige til det alvorlige vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger i anledning af de betragtninger, der er anstillet af de ordførere, som har givet tilslutning til lovforslaget.

Man har med rette peget på, at de omfattende ekspropriationer af landbrugsarealer, af jordarealer i det hele taget, som de militære foranstaltninger giver anledning til, har skabt bekymring. Det er vi også klar over. Det er ikke morsomt, at vi til en række militære anlæg må foretage ekspropriation af store arealer, som er god landbrugsjord. Jeg forstår og hele regeringen forstår de sindsstemninger, som griber befolkningen, hver gang den hører om, at nu skal et stort areal, omfattende god landbrugsjord, eksproprieres til brug for militæret til øvelsespladser. Det er jo nogle kolossale øvelsespladser, moderne militæriteknik forudsætter, for at styrkerne kan blive indøvet på hensigtsmæssig måde. Men i mangfoldige tilfælde former det sig på den måde, at man nok vrider og vender sig ved tanken om, at nu skal denne landbrugsjord fratages dansk landbrug for at bruges til militær øvelsesplads, men at man dog indser nødvendigheden af ekspropriationen, når man bliver stillet overfor spørgsmålet: Vil vi have fremmet de militære foranstaltninger, som lovgivningsmagten har taget beslutning om, eller vil vi ikke?

Jeg har nok hørt i dag, og det har jeg hørt ved andre lejligheder, at man har givet anvisning på at bruge mager jord i stedet for at bruge god landbrugsjord. Det lyder bestikkende. Der er heller ikke tvivl om, at man visse steder kan få dårligere jord til en øvelsesplads end den, der inddrages; men der er jo et andet forhold, der bør tages i betragtning, og det er, hvad det koster både af tid og af penge, hvis man anbringer en øvelsesplads langt fra kasernen. Hvis man anbringer en øvelsesplads langt fra kasernen, er det for det første tidsspildende for det mandskab og de befalingsmænd, som hver dag skal befordres fra kasernen ud til øvelsespladsen for at kunne gennemføre deres øvelser, men det koster også mange, mange penge i transportomkostninger.

Vi udregner meget nøje ovre i forsvarsministeriet, hvad det vil koste i transportomkostninger dag ud og dag ind, år ud og